Results. *Most important, in terms of aspect behavior, types of the aspectual multi category structure that as well determine correlative asymmetry in the polysemic constructions of the aspect partners, are actually: 1 terminative features vs activitive ones; 2) terminative ones vs statives; 3) terminatives vs eventives; 4) terminatives vs relativity features.*

Originality. *Objectivist approach to aspectuality category in the Ukrainian is most generally outlined that proves the necessity for further linguistic investigation of coordinating grammar and vocabulary in the realm of the Ukrainian verb. That is just the problem of connection of the aspectual behavior in verbs to the peculiarities of their lexical meaning, and, eventually, to the evidently specified extralingual situations that appears to stay under consideration.*

Conclusion. *Complex investigation for classifying the aspectual semantics in terms of objectivist approach reveals perspectives for analyzing both aspectuality and aspect, enables to single out aspectual characteristics for the verb lexeme and the subtlest shades in its aspectual behavior.*

Key words: *verb; aspect; aspect partner; aspectuality; aspectual class; terminative; relative; aspectual behavior; aspectual multi category structure; correlative asymmetry.*

Надійшла до редакції 18.03.16
Прийнято до друку 14.04.16

УДК 81'367.7:81'271.12

ХАРЧЕНКО Світлана Василівна,
кандидат філологічних наук, доцент, заступник декана гуманітарно-педагогічного факультету з наукової роботи Національного університету біоресурсів і природокористування України
e-mail: lucynka@ukr.net

ПРЕДИКАТИВНІ КОНСТРУКЦІЇ *БУТИ* + *Н. в / О. в.* В УКРАЇНСЬКІЙ ЛІТЕРАТУРНІЙ МОВІ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АСПЕКТ

У статті простежено зміну поглядів мовознавців на проблему вживання предикативних конструкцій ***бути + Н. в.*** *і* ***бути + О. в.*** *Встановлено, що протягом кінця XIX – XX ст. мовознавці чітко семантично диференціювали використання цих двох відмінкових форм іменника чи прикметника в складеному іменному присудкові: називний – для передавання постійної ознаки, орудний – непостійної. Синтаксичні конструкції* ***бути + Н. в.*** *і* ***бути + О. в.*** *у XX ст. функціонували як синонімічні. Виявлено, що нормативним на сьогодні є вживання і називного, й орудного предикативного при експлікованій дієслівній зв'язці* ***бути***

Ключові слові: *предикативна конструкція, синтаксична конструкція, синонімія, конкуренція, називний предикативний, орудний предикативний, семантичний критерій.*

З-поміж синтаксичних проблемних питань, що над ними мовознавці працюють уже понад 100 років, виокремлюємо дискусійне питання щодо вживання називного та орудного відмінків у структурі складеного іменного присудка з експлікованим зв'язковим компонентом ***бути***. Це питання було предметом як у монографічних, так і окремих, аспектних наукових дослідженнях (І. Вихованець, М. Вінтонів, К. Городенська, А. Загнітко, Н. Іваницька, М. Капась, К. Косенко, О. Курило, Л. Литвин, О. Синявський, С. Смеричинський, М. Сулима, О. Сулима, Ю. Шевельов та ін.). Тому актуально і сьогодні звучать слова І. Слинька про те, що «питання про функції орудного предикативного в наш час остаточно ще не розв'язане» [1, с. 9].

Мета пропонованої розвідки – простежити динаміку теоретичних засад уживання конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** (з експлікованою дієслівною зв'язкою ***бути***) в українській мові протягом XIX – XXI століть.

Першу спробу розв'язання проблеми вживання чи невживання орудного предикативного в українській мові науковці традиційно пов'язують з ім'ям О. Потебні (напр., [1, с. 7–9; 2, с. 87]) та його ґрунтовною працею «Из записок по русской грамматике» (1874 р.). Зауважимо, що висновки з аналізу питань появи і функціонування номінативного та орудного предикативних він робив на матеріалі російської мови, залучаючи здобутки дослідників інших слов'янських мов і литовської мови [3, с. 478–517], відводячи 10 сторінок на порівняння розвитку цієї синтаксичної конструкції в російській і польській мовах. Приклади із української мови спорадичні.

Причиною появи орудного предикативного, як низки способів вираження, зокрема присудка, О. Потебня називав потребу в диференціюванні членів речення, що відбувалося через «поділ складеного присудка на присудок з підрядним реченням; заміну вторинних присудкових відмінків частково невідмінюваними словами порівняно пізнього утворення (прислівником – прикметника, дієприслівником – дієприкметника), частково відмінками з прийменниками, частково орудним» (переклад мій. – С. Х.) [3, с. 132].

О. Потебня називав справжнім присудком тільки називний відмінок, а орудний – додатком, уважаючи, що мовознавці повинні виявити відмінності між називним у присудкові і так званим орудним предикативним [3, с. 483]. Однак, порівнюючи українську мову з російською О.Потебня зауважував, що в українській мові, з одного боку, орудний предикативний набуває нових значень, а отже, розвивається [3, с. 478], а з іншого, у вживанні називаного предикативного наявна більша архаїчність, давність, тяглість, а отже, для української мови він є питомий [3, с. 498].

Відлуння поглядів О. Потебні на вживання синтаксичних конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** засвідчено у виданнях В. Коцоновського та І. Огоновського «Методична граматика української мови» і Ф. Ґарнера та С. Смаль-Стоцького «Граматика руської мови» (1914).

Наукові дискусії щодо можливості / неможливості вживати орудний предикативний в українській мові продовжилися у 20-их рр. XX ст.

Є. Тимченко в ґрунтовній праці «Номінатив і датив в українській мові» твердив, що вже в найдавніших джерелах спостерігаємо конкурування цих форм, проте «… форми інструменталю потроху випирають форми з номінативом, і в цім процесі українська мова йде в однім напрямку, що й інші слов'янські язики» [4, с. 17]. Називає мовознавець критерії вживання номінатива іменника: 1) коли йдеться про постійну ознаку; 2) підмет у реченні виражений займенниками ***то***, ***це***; 3) дієслівну зв'язку ***бути*** вжито в умовному способі [4, с. 18]. Якщо ж у реченні позначено тимчасову, принагідну ознаку, то мовець може обирати між цими граматичними формами. Проте перевагу радить надавати іменникові у формі називного відмінка. Що ж до форми прикметника при дієслівній зв'язці, то він може мати тільки форму номінативу. Такі самі погляди мав і В. Сімович [5, с. 367].

О. Курило заперечувала семантичний критерій у розмежуванні форм-конкурентів, вважаючи цей критерій характерний саме російській мові [6, с. 93]. За її спостереженнями, називний предикативний іменника (в термінології О. Курило – присудковий номінатив) може виражати як істотну, незмінну, так і неістотну, змінну ознаку, тобто не має застережень щодо свого вживання [6, с. 94]. Звертає увагу дослідниця на особливості аналізованих граматичних форм складеного іменного присудка при дієслівній зв'язці ***бути*** у формі інфінітива, вжитій з особовим дієсловом: «…від прикметників здебільшого номінатив, від речівників здебільшого інструменталь» [6, с. 97]. Вибір тієї чи тієї предикативної конструкції мовці здійснюють напівсвідомо і «це належить до тонких відтінків стилю» [6, с. 101]. Практично тотожні думки висловлюють й О. Синявський [7, с. 217–227], М. Сулима [8,§ 14] та ін.

Якщо названі попереду автори визнавали синонімічність предикативних конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** і дію сукупності чинників у виборі тієї чи тієї

конструкції, то М. Перегінець в одному з розділів «Підвищеного курсу української мови» (за редакцією Л. Булаховського) – «Синтакса простого речення» – вважає орудний предикативний прогресивнішою формою: «… конструкції з формами орудних треба визнати за прогресивніші супроти конструкцій з формами називних предикативних. Твердження про неприродність і штучність орудних предикативних безпідставні, конструкції бо з орудним являють цілком натуральне й вище прагнення диференціювати паралельні функціональні й формальні мовні типи, цебто удосконалювати їх двосторонньо» [9, с. 253]. Причина появи такої тенденції – синтаксичне розмежування функції іменника, унаочнення й удосконалення синтаксичної перспективи [9, с. 253]. Вагомим доказом того, що предикативні конструкції з орудним предикативним прогресивніші ніж з називним, автор називає взаємозамінність конструкцій ***бути + О. в.*** і ***бути + за + Зн. в.***, ***бути + у / в + М. в.*** [9, с. 253]. Проте названі конструкції не можемо кваліфікувати як взаємозамінні, бо синтаксичні конструкції ***бути + за + Зн. в.***, ***бути + у / в + М. в.*** мали і мають семантичні особливості. Зауважимо, що цю думку не підтримали сучасники і не розвинули наступники.

Натомість С. Смеречинський висловлював думку проти вживання предикативної конструкції ***бути + О. в.*** в українській мові і критикував О. Курило, П. Горецького, Ів. Шалю та інших за те, що вони прийняли «погляд, виставлений від Потебні проти погляду Miklosich'ового й Буслаєвого за первісність форм з називним та за дедалі більшу перевагу із орудним, застосовують до української мови ті самі правила, що їх склали переважно для польської та рос. мов» [10, с. 79–80]. На його глибоке переконання, «перевага називного та прикметникових конструкцій – це така для української мови характеристична прикмета, що далі оминати й недобачати її вже не можна» [10, с. 80], а наявність орудного предикативного пояснював іншомовними впливами.

М. Сулима орудний предикативний при експлікованій дієслівній зв'язці **бути** у формі теперішнього часу кваліфікував як полонізм: «При зв'язці *є* (*єсть*) наявній і невжитій орудний відмінок буває лише в мові тих, що йдуть за польською мовою (у галичан, напр., і їхніх наслідувачів); напр.: Це не є *доказом*. Це є *безперечним фактом* і т. інш. Говорити так не слід» [8]. Тобто ця предикативна конструкція є порушенням синтаксичної норми. І. Огієнко підтримує думку М. Сулими, уважаючи, що розвиток орудного предикативного пов'язаний із впливом польської мови й розпочинається з XVI ст. [11, с. 86–87].

Уже з 1933 р. всі форми і синтаксичні конструкції (а між ними й названі вище), що закономірно розвинулися в українській на народній основі, але відмінні від російської мови, називатимуть націоналістичними, шкідницькими, штучними, фактами фальшування матеріалу тощо.

Подальший «розвиток» граматичної системи української літературної мови щодо предикативних конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** базувався тільки на поглядах О. Потебні, інші, альтернативні думки, було відкинуто. Наприклад, у «Курсі сучасної української літературної мови» за ред. Л. Булаховського[1] зазначено: «Основними відмінками, в яких вони стоять у цьому випадку, є орудний, називний або знахідний з прийменником **за**. Щоправда, останній вживається взагалі значно рідше, ніж перші два, а при прикметниках майже зовсім не вживається» [12, с. 42]. Зауважимо, що перераховуючи відмінки автор ставить на перше місце саме орудний відмінок, і вже на наступній сторінці розглядає причини «переможного, хоч і дуже поступового, наступу орудного предикативного на називний (підкреслення моє. – С. Х.)» [12, с. 43]. Проте розглядає і причину того, що «гальмує прищеплення орудного предикативного відмінка

[1] Л. Булаховський є автор двох розділів із трьох цього «Курсу…», а саме: «Просте речення», «Пунктуація».

присудкового іменника в беззв'язочних реченнях» [12, с. 46] – характер зв'язку складеного присудка з підметом. Таке застереження поряд із запитанням «Чим же пояснити опір беззв'язочних речень орудному відмінкові?», ураховуючи політичні обставини, що в них перебувала Україна в 50-і–80-і рр. XX ст., нам видаються сміливими, оскільки завуальовано надавало предикативній конструкції ***бути + Н. в.*** право на життя. Уникаючи прямої відповіді на питання щодо першості в сучасному мововжитку тієї чи тієї предикативної конструкції[1], він лише вказує на випадки, де послідовно, на його думку, витримується вживання орудного відмінка [12, с. 44–45], а отже, за інших умов уживання ***бути + Н. в.*** можливе, доречніше.

Синонімічність предикативних конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** науковці визнавали загалом, конкретизуючи переважно семантичні умови вживання призв'язкового називного або орудного.

Узвичаєною в сучасному українському мовознавстві (від О. Потебні) є думка, що орудний відмінок вказує на тимчасову ознаку, а називний є показником постійної ознаки предмета-підмета [13, с. 224; 14, с. 55; 15, с. 42–43; 16, с. 365; 17, с. 164 та ін.], напр.: *Слава і в полоні все* ***буде славою*** (Леся Українка); *… але в шинку, між товаришами, він* ***був пан*** (І. Франко); *Левко* ***був*** *хліборобський* ***син*** (М. Рильський); ***Був*** *Микола від щастя* ***п'яний****, від хмільного людського добра* (В. Симоненко); *Вибухнули баки з пальним, дим* ***був*** *дуже* ***жовтий*** (КостенкоЗаписки,с. 43); ***Такою була*** *найзаповітніша мрія Мар'яни Хрипович* (Є. Кононенко); *– Пані, якщо вже ви запросили мене бути вашим гостем, а я* ***був*** *абсолютно* ***не готовим*** *бути гостем порядної жінки зі столиці* (Є. Кононенко). Підкреслювали при цьому, що зв'язку ***бути*** вживають у формі минулого чи майбутнього часу. Однак, за спостереженнями Н. Ковбаси (Іваницької), «у сучасній українській мові конструкції з орудним відмінком трапляються в різних мовних ситуаціях, зокрема, і в таких, де треба передати не тимчасову чи нову, а постійну ознаку предмета-підмета» [14, с. 55].

Погляди на вживання іменної частини у формі називного чи орудного відмінка при дієслівній зв'язці ***бути*** в теперішньому часі змінювалися. Б. Кулик зауважував, що «…коли сполучувана із зв'язкою *є* іменна частина стоїть у постпозиції, вона може мати як форму називного, такі і форму орудного відмінка» [15, с. 41], тобто визнавав вільне конкурування цих форм. Пор.: [напр., 14, с. 55].

У «Сучасній українській літературній мові» І. Вихованець твердить, що «найсильніші позиції виявляє називний предикативний при дієслові зв'язці *бути* в формах минулого і теперішнього часу» [17, с. 163], проте одразу ж звужує можливості використання називного відмінка – його використовують, якщо потрібно «виразити наявність предикативної ознаки, зарахувати предмет до певного класу ознак, предметів: «Темою конгресу є найбільш чутливі питання, які можуть консолідувати, об'єднати націю, зробити її сильнішою» – переконаний Президент» (Культура і життя); *Філософія* ***є діяльність****, що піддає сумніву та критичному перегляду всі авторитети, заборони, табу та вірування* (Г. Волинка); ***Причина страждань*** *є жадання* (І. Огородник); *Світ* ***є нескінченно складна сукупність реальних відношень*** (Г. Волинка).

Отже, погляди на семантичні умови функціонування синтаксичних конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** змінювалися. Беручи до уваги думки О. Потебні про потребу виявити відмінності між називним та орудним предикативними, протягом кінця XIX – XX ст. мовознавці чітко семантично диференціювали використання однієї із конструкцій:

[1] Л. Булаховський пише: «Виразно окреслену з погляду значення сферу вживання в сучасній мові має тільки знахідний відмінок з прийменником за. Його використовують тоді, коли ознака, виражена присудковим ім'ям, розглядається як надто нестала, нехарактерна, що заступає щось або когось іншого … Уживання називного й орудного відмінка не відзначається такою чіткістю» [12, с. 46].

називний – для передавання постійної ознаки, орудний – непостійної. Тобто синтаксичні конструкції ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** функціонували як синонімічні.

На початку XXI ст. І. Вихованець і К. Городенська фіксують уже варіантність аналізованих предикативних конструкцій: «Форма ***є*** не має такого закріплення, бо, крім називного, може поєднуватися і з орудним відмінком, пор.: *Сестра* ***є чула й добра*** і *Сестра* ***є чулою й доброю***. Найчастіше це буває тоді, коли присудковий прикметник має семантичний модифікатор …» […]. «Її форми [іменникової частини] так само розподіляються між називним і орудним відмінками іменників, а саме: нульова форма теперішнього часу закріплена за називним, для інших особово-часових, а також для родово-часових і способових форм немає обмежень у використанні обох присудкових форм іменників…» (розрідження моє. – С. Х.) [16, с. 369].

Отже, погляди мовознавців на вживання чи невживання конструкцій ***бути + Н. в.*** і ***бути + О. в.*** в українській мові протягом XIX – XXI ст. зазнали суттєвих змін – нормативним на сьогодні є вживання і називного, й орудного предикативного при експлікованій дієслівній зв'язці ***бути***.

Список використаної літератури

1. Слинько І. І. Історичний синтаксис української мови / І. І. Слинько. – К. : Вища шк., 1973. – 215 с.
2. Шерех Ю. Нарис сучасної української літературної мови / Ю. Шерех. – Мюнхен : Вид-во «Молоде життя», 1951. – 402 с.
3. Потебня А. А. Из записок по русской грамматике. В 4 т. / А. А. Потебня. – М. : Учпедгиз, 1958. – Т. 1–2. – 536 с.
4. Тимченко Є.К. Номінатив і датив в українській мові / Євген Тимченко. – К. : УАН, 1925. – 66 с.
5. Сімович В. Граматика української мови для самонавчання та в допомогу шкільній науці / В. Сімович. – Київ – Ляпціг, 1919. – 584 с.
6. Курило О. Уваги до сучасної української літературної мови / О. Курило. – вид. 3-тє. – К. : Книгоспілка, 1925. – 250 с.
7. Синявський О. Норми української літературної мови / О. Синявський. – [Б. м.] : Література й мистецтво, 1930. – 367 с.
8. Сулима М. Українська фраза / М. Сулима. – Х. : Рух, 1928. – 97 с.
9. Підвищений курс української мови / За ред. проф. Л. Булаховського. – Х. : Радянська шк., 1931. – 340 с.
10. Смеречинський С. Куди йде українська мова? До питання про предикативний номінатив та «предикативний» інструменталь в українській мові / С. Смеречинський // Записки ВУАН. − 1928. – Т. XIX. – С. 180–203.
11. Огієнко І. Складня української мови. Ч. ІІ. Головні і пояснювальні члени речення / І. Огієнко. – Жовква : Друкарня ОО. Василіян, 1938. – 240 с.
12. Курс сучасної української літературної мови. Т. ІІ. Синтаксис / [за ред. Л. А. Булаховського]. – К. : Рад. шк., 1951. – 408 с.
13. Вихованець І. Р. Граматика української мови. Синтаксис : підручник / І. Р. Вихованець. – К. : Либідь, 1993. – 368 с.
14. Ковбаса Н. Л. Форми називного та орудного відмінків у ролі іменної частини складеного присудка / Н. Л. Ковбаса // Питання мовної культури. – 1969. – Вип. 4. – С. 55–62.
15. Кулик Б. М. Курс сучасної української літературної мови : підруч. для факультетів мови і літератури педагогічних інститутів. Ч. ІІ. Синтаксис / Б. М. Кулик. – К. : Рад. шк., 1965. – 283 с.
16. Вихованець І. Теоретична морфологія української мови : академ. граматика укр. мови / Іван Вихованець, Катерина Городенська ; [за ред. І. Вихованця]. – К. : Унів. вид-во «Пульсари», 2004. – 400 с.
17. Сучасна українська літературна мова. Синтаксис / [за заг. ред. акад. АН УРСР О. К. Білодіда]. – К. : Наук. думка, 1972. – 515 с.

References

1. Slynko, I. I. (1973) *Historical syntax of the Ukrainian language*. Kyiv: Naukova dumka (in Ukr.)
2. Shereh, Ju. (1951) *The sketch of modern Ukrainian literary language.* Munich: Publishing House «Molode zhyttia» (in Ukr.)
3. Potebnya, A. A. (1958) *From the notes on the Russian grammar*. V 4 t. / A. A. Potebnya, Moskva : Uchpedgiz, T. 1–2 (in Russ.)
4. Tymchenko, Ye. K. (1925) *Nominative and Dative cases in the Ukrainian language*. Kyiv: UAN (in Ukr.)
5. Simovych, V. (1919) *Grammar of the Ukrainian language for self-study and school science*. Kyiv – Liaptsig (in Ukr.)

6. Kurylo, O. (1925) *Attention to the modern Ukrainian literary language*. Kyiv: Knyhospilka (in Ukr.)
7. Syniavskyi, O. (1930) *Standards of the Ukrainian literary language*. [B. m.] : Literatura y mystetstvo (in Ukr.)
8. Sulyma, M. (1928) *Ukrainian phrase*. Kharkiv: Rukh (in Ukr.)
9. *Advanced course of Ukrainian* (1931), Edited by L. A. Bulakhovskyi. Kharkiv : Derzh. vyd-vo «Radianska shkola» (in Ukr.)
10. Smerechynskyi, S. (1928) *What's the future of the Ukrainian language? On the issue of the predicate nominative and the "predictive" instrumental in Ukrainian*. In: Zapysky VUAN, 1928, T. XIX (in Ukr.)
11. Ohiienko, I. (1938) *Structure of Ukrainian. Main and secondary parts of the sentence*. Zhovkva : Drukarnia OO. Vasyliian (in Ukr.)
12. *Course of the Modern Ukrainian literary language*. V. II. Syntax (1951) / Edited by L. A. Bulakhovskyi. Kyiv: Rad. shkola (in Ukr.)
13. Vyhovanets,' I. R. (1993) *Grammar of the Ukrainian language. Syntax: textbook*. Kyiv: Lybid' (in Ukr.)
14. Kovbasa, N. L. (1969) *Forms of the nominative and instrumental cases as a nominal part of the predicate*. In: Pytannia movnoi kultury, Vyp. 4 (in Ukr.)
15. Kulyk, B. M., (1965) *The course of the modern Ukrainian literary language: a textbook for literary and language departments of pedagogical institutions*. Part II. Syntax. Kyiv: Rad. shkola (in Ukr.)
16. Vykhovanets, I., Horodenska, K. (2004) *Theoretical morphology of Ukrainian: grammar of Ukrainian for academic purposes Kateryna.* Kyiv: Pulsary (in Ukr.)
17. *Modern Ukrainian literary language. Syntax* (1972) / Edited by academician of AS UkSSR O. K. Bilodid. Kyiv: Naukova dumka (in Ukr.)

KHARCHENKO Svitlana Vasylivna,
Candidate of Philological Sciences (PhD), Assistant Professor, Deputy Director for Science of Faculty of the Humanities and Pedagogy, National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
e-mail: lucynka@ukr.net

PREDICATIVE CONSTRUCTIONS «*БУТИ + N. case / A. case*» IN UKRAINIAN LITERATURY LANGUAGE: THEORETICAL ASPECT

Abstract. Introduction. *Amongst the syntactical issues which have been investigated for more than 100 years we would like to explore the question of using nominative and ablative case in the structure of complex nominative predicate with explicated component* ***бути****. This question was studied by I. Vihovanets, M. VIntonIv, K. Gorodenska, A. Zagnitko, N. Ivanitska, M. Kapas, K. Kosenko, O. Kurilo, L. Litvin, O. Sinyavskiy, S. Smerichinskiy, M. Sulima, O. Sulima etc.*

Purpose. *The purpose of this research is to study the dynamics of using such constructions as «****бути + N. case / A. case****» (with explicated verbal linking) in Ukrainian language in XIX – XXI centuries.*

Results. *The first attempt to solve the problem of the usage of ablative predicative case in Ukrainian is connected with O. Potebnya. He declared that the reason of raising the ablative predicate case can be explained by the necessity of distinguishing the parts of the sentences. He believed that nominative predicative case is immanent for Ukrainian language. Scientific discussions about the possibilities/impossibilities in Ukrainian language continued till 1920s.*

In 1920s there were two opinions about predicative constructions ***бути + N. case / A. case.*** *On the one hand the choice between* ***бути + N. case*** *and* ***бути + A. case*** *with explicated verbal linking* ***бути*** *depends on speaker's communicative intention: it was recommended to use the nominative predicative case for expressing the constant feature and ablative predicative case for inconstant features. According to another approach it was recommended to avoid the ablative predicative case.*

The opinion about synonimical usage of predicative constructions ***бути + N. case*** *and* ***бути + A. case*** *existed in Ukrainian linguistics till the beginning of XXI century.*

Originality. *During the end of XIX – XX centuries linguists semantically distinguished the usage of the analyzed constructions: nominative for constant features and ablative for inconstant features. So, constructions* ***бути + N. case*** *and* ***бути + A. case*** *functioned as synonimical. At the beginning of XXI century I. Vihovanets and K. Gorodenska noticed variety in analyzed predicative constructions: there are no restrictions in the usage of both predicative forms of the noun.*

Conclusion. *So, the opinions about the usage of such constructions as* ***бути + N. case*** *and* ***бути + A. case*** *have changed greatly. Today it is possible to use both nominative and ablative predicative cases with explicated verbal linking* ***бути****.*

Надійшла до редакції 16.03.16
Прийнято до друку 14.04.16